

ČERNÝ SRŠEŇ

JAMES RYKER, PŘÍPAD DRUHÝ

MINULOST NIKDY NESPÍ
A CHCE OPĚT NEMILOSRDNĚ
BODNOUT!

ROB SINCLAIR

Rob Sinclair

ČERNÝ SRŠEŇ

Copyright © 2017 by Rob Sinclair

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-853-9 (pdf)

Rob Sinclair

ČERNÝ SRŠEŇ

Přeložil: Petr Kovács

VENDETA

Tabhle kniha patří Tobě, bratře.

Prolog

Ryker ukončil hovor a přepadl ho nepříjemný, neznámý pocit. Byla to obava, nebo bolest, nebo vina, či snad směsice všech tří pocitů? Velmi důkladně prohledal zbytek domu. Nenašel žádné čerstvé jídlo ani mléko v lednici, nic, co by naznačovalo, že tu někdo v poslední době bydlel. Všechno její oblečení i její ostatní věci byly na svém místě. Nenašel ani známky po zápase či násilném vniknutí.

V jednu chvíli zapochyboval – nebo to snad byla naděje? –, když ho napadlo, že ho třeba jen opustila a zařídila si život podle svého. Nedokázal pochopit, proč by to dělala, ale určitě by to bylo lepší než ta druhá možnost. Bylo možné, že by jeho odjezd do Španělska zapříčinil její rozhodnutí ho opustit?

Znovu se vrátil do ložnice a otevřel zásuvku nočního stolku. Našel tam pas se jménem Lisa Rykerová. Ne, neutekla, to nebylo možné. Ať už tak, či onak, byla v maléru. Winter je už jednou vystopoval, přestože udělali maximum pro to, aby je nikdo nenašel. Jediný možný závěr, ke kterému Ryker došel, bylo, že je našel ještě někdo další. A Ryker tady nebyl, aby ji ochránil. Cítil záplavu viny. Zatímco měl plné ruce práce s naháněním své dávné lásky po Španělsku, jeho životní láska tady přišla k úhoně.

Nevěděl, kdo to má na svědomí nebo proč k tomu došlo, ale udělá všechno, co bude moci, aby na to přišel. Aby ji zachránil.

Ryker v rychlosti prošel domem, posbíral těch pár věcí, které potřeboval – zbraně, doklady, peníze. Zamířil ke vstupním dveřím a otevřel je, pak se vrátil, aby si ještě jednou prohlédl dům,

místo, o kterém byl přesvědčený, že se stane jeho útočištěm. *Jejich* útočištěm.

Ať už se Lise stalo cokoliv, tenhle sen se zhroutil jako domeček z karet.

Ryker zhasl světla a vykročil do noci. Zavřel za sebou dveře a odešel...

1. KAPITOLA

Mexico City, Mexiko

James Ryker si koupil auto – starý a orezlý Chevrolet Chevy. Dal za něj sto amerických dolarů vyplacených hezky na dlaň. Byl to model z devadesátých let, ale vypadal, jako by mu bylo už dobrých pětatřicet. Zub času si na něm dal opravdu záležet jak uvnitř, tak zvenku. Zrezavělé bubliny prorážely svrchní vrstvou laku jako nějaké boláky či ekzém. Hlavním viníkem byla nejspíš nekonečná vlhkost a horko, které se plechem karoserie prokousaly tak, že se téměř rozpadal. Město se dusilo nedýchatelným vedrem a smogem, který Rykerovi pronikal nosními dírkami, svíral mu hrdlo a páčil v očích.

Překvapilo ho, že chevy naskočilo hned napoprvé. Ten starý vrak patřil i na bědném dvoře zapadlého autobazaru, kde si ho koupil, k nejhorším a zcela jistě k nejlevnějším. Svůj úkol však splní. Přemístí Rykera z bodu A do bodu B, a to bylo všechno, co od něj právě teď potřebuje. Kromě toho bylo mnohem bezpečnější si vůz koupit za hotové od diskrétního prodejce pohybujícího se kdesi v přítmí pochybné, šedé ekonomiky než zamířit do některé z oficiálních půjčoven. V Mexiku již mnoho let nebyl a měl k tomu několik dobrých důvodů. I proto rozhodně netoužil zanechat za sebou stopy v podobě nájemních a pojistných smluv, o platbách kreditní kartou ani nemluvě.

Jakkoli měl k dispozici dostatek peněz, aby si pořídil i mnohem lepší auto než rozpadající se chevy, doufal, že přejezd přes roztahané a prachem pokryté Mexico City zvládne ještě před příchodem tmy, načež se stejnou cestou vrátí k hranicím. Hned jak vyjede z města, rychle se té staré kraksny zbaví a bude pokračovat zase normálně.

Razil si cestu ucpanými ulicemi vnitřního města a potom dál a dál zdánlivě nekonečným předměstím, které mu přišlo mnohem rozlehlejší, než jak si ho pamatoval z dřívějška. Mrakodrapy centra přešly v podstatně nižší zástavbu a budovy kolem vypadaly stále zanedbanější a zanedbanější.

Netrvalo dlouho a ocitl se na hranici obřího slumu Neza-Chalco-Itza, čtvrti, kde se na ploše několika málo čtverečních kilometrů tísnily v sešlých polorozpadlých domech čtyři miliony obyvatel.

Neměl v úmyslu zajíždět až do samotného srdce slumu. Něco takového by bylo příliš nebezpečné, zbytečné riziko, které by na sebe nevzal ani v případě, kdyby jeho kontakt trval na tom, že se sejdou právě tam a nikde jinde. Přesto se na tuto krátkou schůzku vybavil spolehlivou Berettou M9 a třemi patnáctirannými zásobníky. Slumu vládnu zločinecké gangy a Ryker netoužil vyvolávat potíže tam, kde to nebylo nutné. Místo toho tedy zamířil do Ciudad Neza, což bylo prakticky samostatné město, i když technicky vzato spadalo pod administrativu metropolitního Mexico City.

Projížděl městem připomínajícím zmenšenou kopii hlavního města, kterou nechal za sebou. Odbočil mezi vedlejší ulice a zastavil u chodníku, pár set metrů od cíle. Vystoupil z auta a instinktivně si zkontroloval pistoli na boku. Dál již pokračoval pěšky. Budovy po obou stranách byly spíš jenom prázdné betonové skořápky – některé měly skutečná skleněná okna, většina však pouze díry zakryté nejrůznějšími závěsy. Nepochyboval, že tam uvnitř v malých, bídne vybavených špeluňkách přebývá mnohem více lidí, než by asi mělo. Na dalších budovách visely štíty označující obchody, bistra a další drobné provozovny, jejichž majitelé se zde snažili uživit.

Ryker krácel nenuceně vpřed, ale dával si pozor na dění kolem, dobře vnímal, kolik očí ho pozoruje. Metr devadesát vysoký běloch s hnědými vlasy a zelenýma očima se sem opravdu příliš nehodil. Podezíravé a místy i lehce nepřátelské pohledy, jichž se mu dostávalo, však již předem očekával a nepovažoval je za hrozbu. Byli to

pouze ostražití místní obyvatelé, kteří si nebyli jistí, co tu v jejich světě ten gringo pohledává.

Odbočil doleva a vyšel na překvapivě úhledné a příjemné náměstí – alespoň ve srovnání s ulicemi, z nichž se právě vynořil. Jednomu konci vévodil kamenný kostel – docela hezký, ale určitě již potřeboval opravit. Ve středu náměstí stála tři metry vysoká, vyschlá fontána, zdobená sochami bujných ženských tvarů. Zbývající strany byly lemovány nejrůznějšími kavárničkami a restauracemi s předzahrádkami se stolký a židličkami rozmístěnými na rozbité dlažbě plné děr, vyspravených tu a tam záplatami z betonu, nebo jenom obyčejnou nasýpanou a udusanou hlínou. O stín se staraly špinavé slunečníky, markýzy a chřadnoucí palmy.

Ryker dorazil o třicet minut dříve před plánovanou schůzkou, ale netrvalo dlouho a zjistil, že muž, s nímž se měl sejít, na něj již čeká. Ryker si zakládal na své opatrnosti a dával přednost tomu, aby na schůzky, jako byla tato, dorazil vždy jako první: nejprve prozkoumal terén, vyhodnotil případné hrozby a zaujal místo, které považoval za nejvýhodnější. Mužův časný příchod ho ovšem nemohl vyvést z rovnováhy. Na náměstí byl již včera, aby provedl důkladné ohledání celé oblasti, stanovil si případné únikové trasy i možná nebezpečí. Byl dobře připravený i pro případ, že by se situace nečekaně zvrtila.

Nečekaně? To nebylo to správné slovo. Ne v jeho případě. Vždy byl připravený na nejhorší. To se mu stalo druhou přirozeností. Muselo, protože ty nejhorší věci se opravdu dějí.

Muž seděl na červené železné židli a četl si noviny. Před sebou měl malý šálek espressa. Většinu tváře mu zakrývaly letecké sluneční brýle, na hlavě měl napomádované krátce střižené černé vlasy, na sobě pak bílou košili, béžové kalhoty a hnědé mokašiny. Vypadal jako někdo, kdo sem patří. Místní podnikatel, nebo dokonce jeden z výše postavených členů některého z gangů či kartelů – někdo, kdo začal ve slumu, ale vypracoval se, vydělal peníze, i když se stále

cítil součástí místního prostředí natolik, že si sem rád zaskočil na ranní kávu.

Takto vzbuzovaný dojem nebyl daleko od pravdy. Luis Jiménez, jak se muž jmenoval, měl bezesporu dobré styky. A přesně to byl i důvod, proč se za ním Ryker trmácel takovou cestu. Potřeboval odpovědi.

Šest měsíců. Tak dlouho již hledal. Šest dlouhých, vyčerpávajících měsíců, během nichž putoval z místa na místo a snažil se zoufale pomalými krůčky přiblížit k pravdě. Z hlediska života, který nechal za sebou, měl pocit, že mu čas doslova pádí pod rukama. Přízraky minulosti ožívaly a natahovaly po něm své chtivé ruce, jeho nepřátelé, a bylo jich požehnaně, toužili po jeho krvi.

Přesto neměl na vybranou. Musel sledovat stopu a jít tam, kam ho vedla. Znovu si překontroloval berettu na pravém boku. Byla tam, kdyby ji potřeboval.

V duchu se modlil, aby to nebylo nutné.

2. KAPITOLA

Když spatřil Rykera přicházet, Jiménez se zvedl z místa a podal mu ruku. Mexičan byl o hezkých pár centimetrů menší než Ryker, nebyl tak mohutný, ale dlaně měl široké, a když Rykerovi sevřel ruku na přivítanou, byl to stisk, kterým by mohl lámat kosti.

„Už je to dlouho, *buey*,“ pronesl, když Rykerovu ruku zase pustil.

Buey, španělsky vůl. V Mexiku též neformální označení přítele. Ryker si nebyl jistý, je-li jejich vztah skutečně tak blízký, ale dost možná, že Jiménez pouze odkazoval na jeho býčí postavu. Anebo ho jednoduše považoval za vola.

„Ano, už je to dlouho, *příteli*,“ odpověděl Ryker. „Seš tu sám?“

„Jak jsi to chtěl.“

Jiménez mluvil navzdory silnému přízvuku anglicky velmi dobře. Rozhodně lépe než Ryker španělsky. Ukázal mu, aby se posadil, a Ryker poslechl. Z restaurace vyšla kulaťoučká žena středního věku s mírným úsměvem na tváři.

„Chceš něco?“ otázal se Jiménez.

„Trochu vody, jsem jako troud.“ Ryker dopil ještě ve voze dvoulitrovou láhev vody, ale v panujícím vedru si opět připadal dehydrovaný, i když ušel sotva pár bloků. „Předpokládám, že kohoutkovou mi asi nedoporučíš?“

Jiménez se usmál. „To si piš. Tady bych se nenapil ničeho, co by nebylo pořádně uvařené nebo aspoň prošlý varem.“

„Na pivo je ještě brzy. Dám si kafe.“

Jiménez objednal a žena se vrátila dovnitř.

„Takže Carl Logan, co?“ začal Jiménez. „Už jsem si fakt nebyl jistý, jestli tě ještě někdy uvidím.“

„Logan už dávno nejsem.“

„Jo, něco v tom smyslu jsem zaslech. Jak ti mám teda říkat?“

„Říkej mi, jak chceš.“

„Co máš napsaný v pase?“

„Ve kterém?“

Žena přinesla dva šálky espressa, zpola naplněné melasovitou tekutinou. Položila je před ně na rozviklaný stolek a zase se ztratila. Ryker se rozhlédl kolem. Náměstí působilo klidným dojmem, pohybovalo se po něm všehovšudy šest lidí. Žádný z nich nevypadal nijak podezřele nebo divně a nikdo jim nevěnoval pozornost ani nebyl tak blízko, aby mohl slyšet, co si povídají. Což bylo dobře, protože Ryker věděl, že musí přejít k věci.

„Teď se jmenuju James Ryker.“

„Hezký,“ ušklíbl se Jiménez. Ryker netušil, čemu se šklebí, ale bylo mu to jedno, takže se ani neptal.

Zvedl šálek a napil se. Přitom si všiml, že se mu Jiménez dívá na ruku. Přesněji řečeno na vystupující kruhovou jizvu od vrtáku, který mu prošel skrz naskrz dlaní. Bylo to teprve nedávné zranění, ovšem jejich řada povážlivě narůstala. Uplynulo již několik měsíců, ale kosti, svaly i šlachy ho stále bolely a v ruce mu bolestivě škubalo. Jiménez se beze slova odvrátil.

„Tady si vyrůstal?“ zeptal se Ryker. Mohl se pouze domnívat, že si Jiménez vybral místo, které dobře zná, i když tady již zcela jistě nežije. Na to už je příliš bohatý.

„Ano,“ odpověděl Jiménez. „A část mé rodiny tady ještě pořád žije. Jezdím sem docela často. Ale neplýtvějme časem na zbytečnosti, *Rykere*. Moje rodina je ti u prdele a já nemám v úmyslu ti o ní povídat. Co kdybychom se raději věnovali tomu, co potřebujeme udělat, a pak si zase půjdeme po svých?“

„To zní rozumně,“ souhlasil Ryker. „Já tady být nechci a ty mě tady taky nechceš. Přesto doufám, že mi můžeš pomoci.“

„Pomoci s čím?“

„S informacemi. O jistých Mexikáncích.“

„Mexikánců je všude kolem spousta.“

„To vidím.“

„Říkal jsi, že to má co do činění s nějakou ztracenou holkou.“

„Ženou.“

„Byla to tvoje žena?“

„Je to moje žena.“

„Angela Graingerová,“ pronesl Jiménez a Ryker se celý napjal. Angela Graingerová. Lisino pravé jméno. Jak to může Jiménez vědět?

„Lisa Rykerová,“ opravil ho.

„Žena mnoha jmen a mnoha tváří. Něco jako tenkrát ty. A já.“

„Ano, Jiménez, ale nejsme tady, abychom vzpomínali na dávné časy nebo si hráli na schovávanou. Jestli si chceš dopřát pocit, že máš navrch, protože víš víc, než si myslím, posluž si. Ale zkrát to. Já tu pomoc opravdu potřebuju. A momentálně ji přijmu od kohokoli, kdo mi ji může nabídnout.“

Oba muži se odmlčeli a Ryker si přitom prohlížel Jiménezovu tvář. Vypadal o poznání starší, než když se spolu viděli naposledy – přibýlo mu vrásek, přibral a docela se zakulatil. Ryker nepochyboval, že i on zestárl, ale změna jeho vzhledu byla spíše důsledkem mnoha traumat, kterými si v uplynulých letech musel projít.

Jiménez byl starší než Ryker, táhlo mu na padesát. Kdysi dávno pracovali spolu. Přesněji řečeno, jejich osudy se v jednom okamžiku střetly. Ryker byl mnoho let agent tajné zpravodajské organizace JIA a jeho zařazení odpovídalo úrovni příslušníka elitních vojenských jednotek, případně tajného agenta pro černé operace. Jeho úkolem bylo likvidovat ty špatné a mohl tak činit jakýmkoli způsobem a jakýmikoli prostředky. To vše s krytím z nejvyšších míst. A právě před tímto tajným a smrtonosným životem se s Lisou pokusili utéct. Před minulostí však nebylo úniku. Starý život ho znovu a znovu strhával nazpět.

Jiménez, to byl úplně jiný příběh. Už jako skoro dospělý kluk začal s pochůzkami pro místní gangy, pouliční pěšáky mocných drogových kartelů. Před třicítkou byl již pevnou součástí struktury kartelu Beltrán Leyva. Jeho rostoucí postavení i bohatství na sebe neodbytně vábilo pozornost státních orgánů jak mexických, tak amerických. Mexické drogové kartely vytvářely většinu svých zisků na americké straně hranice a Jiménez nakonec ulovila CIA, která v rámci svého boje proti narkomafiím vyvíjela neúnavné úsilí, aby v řadách zločinných syndikátů získala informátory a spolupracovníky. Během krátké doby se z něj stal přínos nevyčíslitelné ceny a Jiménez ve službách CIA neskutečně zbohatl.

S Rykerem se jeho cesta protнула v okamžiku, kdy byl Ryker vyslán na tajnou operaci, jejímž cílem bylo zasáhnout samotné srdce kartelu. Pokud by se zásah podařil, byl by krvavější a špinavější, než si oficiálnější agentury mohly dovolit. Proto přišla na řadu JIA. Z obou mužů se nikdy nestali přátelé, ale naučili se spolu úzce spolupracovat a hodně se toho jeden o druhém dozvěděli.

Díky společnému úsilí několika zpravodajských a bezpečnostních organizací včetně CIA a JIA byl kartel Beltrán Leyva nakonec zlikvidován a všichni jeho členové buďto zabiti, pozatýkáni nebo na útěku. Jiménezovi se však i nadále vedlo dobře. Slíbil věrnost kartelu, který rychle zaujal místo uvolněné impériem Beltrán Leyva.

Ryker netušil, jakou roli nyní Jiménez v rámci CIA, JIA či jiné zpravodajské struktury hraje, pokud vůbec nějakou. Právě ale prokázal, že zná Lisu, takže platilo, že má v rámci zpravodajské komunity stále své kontakty a zdroje.

Ať tak či onak, Jiménez nikdy nebyl člověk, který by byl některé ze stran skutečně věrný. Jeho věrnost patřila pouze jemu samotnému.

„Lidé se mění, Jiménez. A Carl Logan je mrtvý.“

„Ne, v tom se pleteš. Lidé se nemění. Ne ve své podstatě. Jen se naučí přizpůsobit okolnostem. Hodně lidí se chce *změnit*,

a dokonce se jim úspěšně daří předstírat, že se jim to daří, takže všechny kolem zmatou. Ty budeš možná jeden z nich. Ale je to jenom fasáda, která nikdy nevydrží navždy.“

Jeho slova zněla Rykerovi ještě chvíli v uších. Přemítal, jestli Jiménezevi došla ironie, kterou právě vyslovil.

„Pokud bys o mně opravdu něco věděl, Jiménezi, pak by ti bylo jasné, že přijdu na to, co se stalo. Najdu ji. Dřív nebo později ji najdu. A potom každého, kdo za jejím únosem stál.“

„A pak je všechny zmlátíš, budeš je mučit, podřízneš jim krk, uřízneš hlavu, nachčiješ jim do držky, aby zaplatili za to, co ti udělali. Jo, to všechno už jsem slyšel, *Ryker*. Máš opravdu koule, ale co z toho?“

Ryker sevřel ruce v pěst. Jiménezova nenucenost ho málem zvedla ze židle, ale ovládl se. Jedno každé slovo, které tu Jiménez vyslovil o hledání pravdy a pomstě, jež bude následovat, bylo pravda. Nebylo to jenom prázdné chvástání. Někdo mu vzal Lisu a on se nezastaví, dokud ji nenajde a s ní i ty, kteří jsou za to odpovědní.

Uplynulých šest měsíců jezdí z místa na místo a obnovuje kontakty a pouta ze svého starého života. Odpovědi, které hledá, jsou ukryty v předivu stínů jejich temných existencí. Jeho pouť ho přivedla až do Mexika a Jiménez byl člověk, který mu mohl pomoci.

„Tak pomůžeš mi, nebo ne?“

„Nejdřív mi pověz, co víš,“ řekl Jiménez. „Zničehonic, po tolika letech mlčení se objevíš v mém světě. Mexiko je nebezpečné místo a já žiju nebezpečný život. Jsem proto hodně opatrný člověk. Neříkám, že bych té tvé historce o ztracené manželce nevěřil, ale rád bych věděl, kde se všechny neznámé potkávají a proč si myslíš, že by mohly vést sem. Ke mně.“

„Ne k tobě. Kdybych si myslel, že máš s jejím zmizením cokoli společného, pak ranní káva pod slunečníkem by nebyla forma komunikace, kterou bych zvolil.“

„Ne? Zbil bys mě, mučil mě, bla bla bla.“

„Nezapomínej, kým jsem býval, Jiménezi.“

„Kým pořád seš, Rykere. Přestaň si něco nalhávat.“

„Fajn. Kým jsem.“

„Dobře. To už je lepší. A teď to vysyp. Jak ti můžu pomoci? Tím bysme mohli začít.“

Ryker se na chvíli odmlčel a upřeně si Jiméneze prohlížel. Nehodlal mu vyprávět všechno, co předcházelo, jak na sebe s Lisou poprvé narazili v Paříži, kde pracovala jako agentka FBI, zatímco on plnil úkol pro JIA. Dost možná, že to Jiménez beztak ví. Ryker měl problém vysvětlit sám sobě, jak se jeho představy o dalším životě mohly po seznámení s Lisou tak rychle změnit. Jednoduchá odpověď ale byla, že se zamiloval. Jakkoli to ani pro jednoho z nich nebylo snadné, podařilo se jim vybojovat si nový život. Lisa za ten boj rozhodně stála a Ryker z boje neutíkal.

Předložil Jiménezovi základní fakta: žili spolu s Lisou v ústraní na osamělém ostrově v Tichém oceánu. Nikdo kolem nevěděl, kdo ve skutečnosti jsou. Jejich domov stál stranou, kousek od městečka ležícího mimo vymoženosti moderního života, kam jen zřídkakdy zavítala noha člověka zvenčí. Všichni se navzájem znali a Ryker s Lisou byli bezpochyby považováni za černé ovce, ale připadali si zde v bezpečí. Daleko od svých předchozích životů.

To vše se změnilo v okamžiku, kdy Ryker přišel domů a našel dům prázdný. Lisa by ho ovšem neopustila, stejně jako on neměla kam jít. Ani za kým.

Už nebylo nutné, aby se choval nenápadně. Ryker pročesal městečko a zjišťoval úplně vše, co lidé viděli a slyšeli a na co si dokázali vzpomenout.

Získané informace byly přinejlepším nepodložené, přinejhorším pak představovaly čirou fantazii. Někde ale začít musel. Někteří z místních viděli neznámé vozidlo mířící onoho dne nejprve směrem k Rykerovu domu, načež viděli, jak se ze stejného směru zase vrací. To by nebylo nic neobvyklého, dokud se nezačal vyptávat dál.

Vozidlo mělo nálepky z půjčovny, všiml si někdo. Auto tedy nebylo z města, protože tady žádné půjčovny nebyly. Ryker rozšířil své pátrání na širší okolí. Nakonec zjistil, odkud automobil pocházel. Z obsluhy půjčovny se mu podařilo vytáhnout jméno muže, který si vůz pronajal, a z trafiky na rohu, kde si kupoval cigarety, získal snímek jeho tváře pořízený průmyslovou kamerou.

Po dalším dlouhém zjišťování dospěl k závěru, že jméno udané v půjčovně bylo falešné, ale jeden z jeho starých kontaktů našel další kamerové záběry, na kterých byl dotčený muž před třemi dny zachycený na blízkém letišti při přiletu do země. Cestoval s jedním společníkem. Další hledání, uplácení a dožadování se splacení prokázaných služeb a laskavostí odhalilo nejružnější identity, pod nimiž oba muži cestovali, a přivedlo Rykera až do hlavního města Mexika, odkud svoji cestu započali.

Zatím se mu nepodařilo najít žádný důkaz o tom, že by se po únosu Lisy vrátili zpět na stejné místo. Muži používali falešná jména, oni sami však falešní nebyli. Byli skuteční. Ryker nyní Jiménezo-vi vysvětlil, že potřebuje zjistit, o koho se jedná a co udělali s Lisou.

Jiménez se neklidně zavrtěl. „Tohle všechno jsi zjistil úplně sám?“ Jeho výraz působil skeptickým dojmem.

„Samozřejmě že ne. Víím, jak a koho se ptát.“

Jiménez přizvedl obočí a krátce na Rykera pohlédl, ale zdržel se komentáře.

„V tomhle případě nepracuju pro nikoho, jen pro sebe,“ ujistil ho Ryker, „pokud ti to náhodou vrtá hlavou. Tohle není o tobě. Pouze o mně.“

„Ale musíš mít nějaké přátele, někde..., kteří ti pomohli dát všechny ty informace dohromady.“

„Trvalo mi šest měsíců, než jsem se dostal až sem. Kdybych ještě pracoval pro JIA, CIA nebo pro kohokoli jiného, měl bych je za pár dní. A nemusel bych se trmácet do tohohle slumu a pít tady s tebou kávu.“

Ryker zahlédl v Jiménezových očích náznak dotčení. Nechtěl ho naštvat, ale Jiménez na něj tlačil a Ryker byl zvyklý odpovídat stejně.

Zdalo se, že Rykerův otevřený přístup zafungoval, oba muži navíc věděli, že Jiménez Rykerovi dluží. Jinak by tu Ryker nebyl.

„Ti dva, co hledáš,“ pronesl Jiménez, „dej mi jména, která jsi zjistil, a jestli máš i kopie fotek v pasu, určitě mi tím pomůžeš. Zjistím, co jsou zač, ale to je všechno.“

„To mi bude stačit. Děkuju.“

„Ještě neděkuj. Pořád nevíš, kam tě to přivede.“

Ryker si sáhl do kapsy kalhot a posunul po stole složené papíry. Jiménez si je vzal, a aniž se na ně podíval, zastrčil je do kapsy. Otevřel ústa, aby něco řekl. Přes náměstí zadul poryv větru. Zvířil oblak prachu a Jiménez se zakuckal. Ryker ještě chvíli čekal v domněni, že se prach usadí.

Neusadil.

Vítr sílil a točil se kolem, až nakonec vytvořil mohutný oblak jemné drti, jejíž jemné částičky bodaly Rykera do obličeje tak, až mu začaly slzet oči.

Pak zaregistroval hluk. Řev motoru. Kvílení ocelových lopatek rotujících rychlostí několika set otáček za minutu.

Zvedl hlavu. Jenom pár set metrů nad nimi, možná méně, uviděl helikoptéru klesající dolů. Zatímco se na ni díval, z vrtulníku se sneslo k zemi několik vyhozených lan.

V příští sekundě se země roztrásla mechanickými vibracemi a miniaturní šálky na stolcích začaly nadsakovat a řinčet na svých podšálkách. Ryker pochopil, že sem kromě vrtulníku míří ještě automobily. Těžké automobily. A rozhodně jich je víc.

Podíval se na Jiménezze. Mexičan vypadal překvapeně a vyplašeně. Nastražil na něj past? Ne, tomu Ryker nevěřil. Na to se Jiménez tvářil až příliš poděšeně.

„Utíkej,“ bylo jediné, co ze sebe dokázal Jiménez vypravit.

A přesně to Ryker udělal.

3. KAPITOLA

Byl to zátah, o tom nebylo pochyb. Rozběhl se k nejbližšímu rohu a jako první ho napadlo, že tento nečekaný přepad zorganizoval některý z kartelů. Taktický zásah za pomoci vrtulníků, těžkých vozidel a ozbrojených vojáků byl plně v jejich silách. A Ryker nebyl u kartelů rozhodně zapsán jako ten hodný, i když od doby, kdy naposledy vkročil na jejich teritorium, uplynula již dlouhá řádka let.

Ryker si včas uvědomil, že muži, kteří se snášejí z nebe a blíží se v autech, tentokrát nepatří k žoldákům kartelů. V okamžiku, kdy vyrazil od restaurace, na protější straně náměstí zastavil s hlasitým skřípěním brzd vojenský nákladák se začerněnými skly a úzkými průzory oken, překrytými železnou mříží, jako by muži uvnitř s jistotou očekávali útok ozbrojených rebelů. Na kapotě vozu byl nápis, který tvořila dvě slova: Policía Federal – federální policie, vedoucí nekonečnou válku s narkomafií.

Hlavou mu probleskla pochybnost. Proč by ho federální policie vlastně naháněla?

Nebo nejdou po něm, ale po Jiménezovi? Ten k některému z kartelů koneckonců patří.

Ne, byla by to moc velká shoda náhod, pokud by se drogová police rozhodla proti Jiménezovi zasáhnout právě dnes. Ať už příčinou jejich zásahu bylo cokoli, cílem je Ryker.

Náměstím se znenadání rozduněla palba z automatických zbraní. Ryker se přikrčil, jako by ho snad snížení výšky o deset centimetrů mohlo ochránit před salvou kulek, které mu s hvízdáním prosvíštěly kolem uší. Ještě silněji zapumpoval rukama i nohama. Svět kolem

něj jako by uskočil dozadu a celý se rozklepal. V běhu pohlédl do strany. Zpozoroval temné siluety padající z oblohy jako nějácí obří pavouci slézající dolů po vláknech svých pavučin. Zahlédl i Jiméneze, byl dva kroky za ním. Bylo by rozumnější se rozdělit, ale Ryker byl alespoň vpředu a určoval směr.

Doběhl až k ústí postranní uličky, která, jak věděl ze svého včerejšího průzkumu, brzy splyne s bludištěm dalších úzkých a křivolakých uliček. Přesně v okamžiku, kdy se chystal uhnout doprava, Jiménez na něj zezadu zakřičel.

„Tam ne! Doleva!“

Ryker byl připravený jeho pokyn ignorovat – jednoduše Jiménezovi natolik nevěřil a nechtěl se nechat vlákat do pasti, ale když se stočil doprava, nejprve uslyšel a vzápětí i uviděl mohutný obrys dalšího nákladáku, pouhých čtyřicet metrů před sebou, který zastavil přímo na místě, kde se úzké uličky protínaly s hlavní třídou. Blíž už nákladák nemohl, na to byl příliš velký, ale přesto byl až moc blízko na to, aby se Ryker cítil v klidu. Navíc bylo jasné, že muži uvnitř jistě brzy vyskáčou ven a pustí se za nimi.

Ryker se vrhnul doleva a Jiménez mu běžel prakticky po boku. Oba muži těžce dýchali námahou a oba vytáhli zbraně, ale pokud by došlo k přestřelce, nemohli by ji nikdy vyhrát. Byli přece jenom dva a proti nim stojí malá armáda s vozy, minimálně jednou helikoptérou a dvěma tucty ozbrojených vojáků v plné taktické výstroji. Jejich jedinou nadějí bylo, že se jim nějakým zázrakem podaří vojáky setrást. Ryker si byl ovšem vědom, že takový úkol je takřka nemožné splnit.

„Za mnou,“ křikl Jiménez a posunul se do čela. „Znám to tady, jsou tady místa, kde se můžeme schovat. Tunely. Bunkry. Dostanu nás do bezpečí.“

Může Jiménezovi věřit? Ne. Ale má snad na vybranou?

Dunění helikoptéry znělo Rykerovi stále blíž. Netrvalo dlouho a ocitli se v oblaku prachu zvířeného silnými rotory vrtulníku,

který se zastavil nad jejich hlavami. Muži na palubě již sešplhali a zapojili se do pronásledování, ale pilot zůstával se strojem stále ve vzduchu, aby pronásledovatele navigoval.

„Co chtějí, Jiménezi?“ vykřikl Ryker zadýchaně.

„Jak to mám, kurva, vědět,“ křikl mu Jiménez v odpověď a jeho hlas téměř zanikl v hučení vrtulníku. „Tudy.“

Ryker se znovu zamyslel, komu je Jiménez vlastně věrný. Slouží mexickým kartelům? Úhlavnímu nepříteli země?

Jiménez uskočil doleva a Ryker, pokoušeje se nemyslet na své pochybnosti, pokračoval za ním. Co jiného mu také zbývalo?

Ryker nyní běžel dva kroky za Jiménezem. Jiménez byl sice o pár let starší než Ryker, ale byl v lepší tělesné kondici, než se zdálo, navíc byl jistě uvyklejší místnímu ničujícímu vedru. Rykerova výška a téměř sto kilogramů váhy při běhu vyžadovaly mnohem více úsilí. Opět odbočili doleva do úzké uličky mezi dvěma bloky činžovních domů.

O chvíli později se zpoza rohu před nimi vynořily dvě černě oděné postavy s útočnými puškami přitisknutými těsně k hrudi. Zbraně vypadaly jako americké samonabíjecí AR-15, ale tím si Ryker nebyl na tuto vzdálenost jistý. Pomalá reakce policistů naznačovala, že neočekávali, že na svoji kořist narazí tak brzy. A právě to Rykera s Jiménezem zachránilo.

Jiménez zvedl pistoli a vystřelil dřív, než si policisté stačili vůbec uvědomit, že mají své cíle na dohled. Jiménezova kulka zasáhla jednoho z policistů do hrudi. Policista klesl k zemi, i když Ryker nepochyboval, že ránu pohltila kevlarová vesta, takže muž byl z boje vyřazený pouze dočasně. Ryker se rozhodl zamířit níže. Vystřelil a kulka zasáhla druhého policistu do nohy o zlomek sekundy dříve, než on sám stihl vystřelit. Muž vykřikl a zhroutil se k zemi, zatímco kulky z hlavně jeho pušky létaly naslepo do vzduchu.

Dva mimo, zbývá třicet, pomyslel si Ryker sarkasticky. A k tomu ještě vrtulník a nákladáky. Brnkačka.

K tomuto hrdinnému boji však nemělo dojít. Ne dnes.

Sotva o vteřinu později se za stejným rohem objevili další čtyři policisté se zbraněmi přitisknutými k líci, hlavně namířené přímo na Rykera s Jiménezem, kteří se klouzavě zastavili na prašné dlažbě. Oba jen stěží popadali dech. Rykerovi stékaly po tváři čůrky potu a cítil, jak se mu mokrá bavlněná košile lepí na tělo.

Ryker se otočil a spatřil další skupinu policistů, kteří za jejich zády právě vstoupili do uličky. Žádnou další cestu již na výběr neměli. Nemělo smysl dál utíkat. Nebo bojovat. Ryker sklonil zbraň a zvedl ruce vzhůru dřív, než k tomu dostal rozkaz. Nemá přece důvod, aby s těmito muži bojoval. Nebo snad ano?

Jiménez naopak působil dojmem, že se ještě nemíní jen tak vzdát. Otáčel se ze strany na stranu s napřaženou pistolí, i když nemířil na nikoho konkrétního. Policisté zůstali bez pohnutí stát, zbraně zacílené na oba muže před sebou.

Nyní se dva z nich rozestoupili a ze skupiny se vydělila osamělá postava, která si razila cestu davem. Malý, obtloustlý mužík. Měl na sobě stejnou taktickou výstroj jako ostatní policisté, jenom helmu se štítem nahradila obyčejná čepice. Poklidným krokem s rukama za zády mířil k Rykerovi s Jiménezem. Zcela jistě u sebe neměl samopal jako jeho kolegové, maximálně osobní zbraň v pouzdře na boku.

Mířil k oběma uprchlíkům a zastavil se pár metrů před nimi. Měl větrem ošlehanou tvář, velký hustý knír a oči posazené tak hluboko, až měl člověk pocit, že jsou to jen dvě černé díry. Stál zpřímá a tvářil se tvrdě a neúprosně. Ryker ani na okamžik nepochyboval, že právě on celému zásahu velí.

„Ty?“ pronesl Jiménez svojí mateřštinou. „Co, sakra, chceš?“

Ryker neumluvil španělsky zrovna plynně, ale Jiménezova jednoduchá slova byla dostatečně jasná. Ať se tu odehrávalo cokoli, Jiménez toho o důvodech policejní přítomnosti nevěděl o nic víc než on. Tohle zcela jistě nebyla past, alespoň ne ze strany Jiménezze.

Což ale stále nevysvětlovalo, proč tu policie je a na čí straně vlastně stojí.

„Pane Logane, vítejte zpátky v Mexiku,“ pronesl velitel zásahu plynou angličtinou.

Ryker nic neříkal, ale mozek mu pracoval na plné obrátky. V Mexiku už roky nebyl, přesto si byl jistý, že má mezi kartely řadu nepřátel. Co je ale tohle?

„To je vskutku nejlepší přivítání, jakého se mi kde dostalo,“ odpověděl Ryker a alespoň navenek zachovával klid.

„Jsem komisař Vasquez z federální policie.“

„Těší mě. Já jsem James Ryker.“

„Opravdu?“

„Jestli se tohle týká jenom *jeho*,“ přidal se k rozhovoru Jiménez, „pak vám doporučuju, abyste mě pustili. Víte přece, pro koho pracuju?“

„Tohle se týká vás *obou*,“ ujistil ho Vasquez. „Právě jste postřelili dva z mých mužů. Možná byste tu pistoli měl konečně zahodit.“

Jiménez cosi zabručel, ale udělal, oč ho komisař požádal. Vasquez pokračoval v chůzi až těsně k nim. Těžkou černou botou odkopl Jiménezovu pistoli mimo dosah. Zbraň rachotivě odlétla směrem ke čtveřici policistů na druhém konci uličky. Vasquez se opatrně sklonil a s očima upřenýma i nadále na oba muže před sebou uchopil Rykerovu berettu, načež se opět narovnal.

„Na kolena,“ rozkázal.

Jiménez s Rykerem se ani nepohnuli.

„Dejte si ruce za hlavu a klekněte si na zem,“ zopakoval Vasquez příkřejším tónem. „Pak vám nasadíme pouta a odvedeme vás do auta.“

Ryker se tázavě podíval na Jiméneze a oba se pomalu poskládali k zemi. Bylo vidět, že Jiménez v duchu zuří. Ryker se snažil zachovat klidnou tvář, ale srdce mu bušilo jako o závod a mozek pracoval na plné obrátky. Jen málokdy se nechal nachytat v situaci, v níž by měl

tak mizivé vyhlídky, ale přesto nadále hledal možnost, jak nepřízeň osudu zvrátit. Kdyby se mu naskytla příležitost...

Vasquez se usmál a odhalil žluté zuby. Zvedl berettu a namířil ji Rykerovi na obličej.

„Neměl ses vracet,“ pronesl a jeho úsměv se roztáhl i na zbytek tváře. „Ale jsem rád, že jsi to udělal.“

Vše bylo jasné. Ryker pochopil, že musí jednat, dokud má ještě šanci. Bylo to buď teď, nebo nikdy. Policisté měli velkou početní převahu, ale nějak to jít musí. Na boj proti všem je přece zvyklý. Ze svého místa by mohl Vasqueze lehce složit, s tím by problém nebyl. Hrozbou jsou ale ozbrojení muži kolem. Postačí zmatek vyvolaný útokem na jejich velitele k tomu, aby nad nimi získal převahu? Možná. Plus je tu skutečnost, že policisté na obou koncích uličky stojí přímo naproti sobě. Pokud by spustili palbu, stříleli by prakticky jeden na druhého.

Jako nejvýhodnější se jevilo popadnout Vasqueze a použít ho jako lidský štít. Policisté jistě nepoužijí svého velitele jako cvičný cíl.

Musí to alespoň zkusit.

Připravoval se vyskočit. A pak se to stalo.

Vasquez se prudce otočil a zmáčkl spoušť Rykerovy beretty. Z hlavně vyšlehl záblesk a vystřelená kulka bleskově urazila vzdálenost k místu, kde klečel Jiménez. Projektil mu narazil do čela, pronikl kůží, kostí lebky, mozkem a opět kostí a kůží, a pak znovu vylétl ven. Jiménezovo tělo se bezvládně zhroutilo k zemi.

Ryker vyrazil. Podruhé už Vasquez nevystřelí. V okamžiku, kdy se chystal velitele policistů chytit a pustit se s ním do křížku, překvapil ho pleskavý zvuk zbraní s tlumiči. Opravdu riskují, že zasáhnou svého šéfa nebo sebe navzájem?

Ne, jistěže ne, blesklo mu hlavou přesně ve chvíli, kdy pocítil ostrou, bodavou bolest v zádech. Ty pleskavé zvuky nebyly ze zbraní s tlumiči, byly to šípky z uspávacích pušek.

Rykerovi se podlomily nohy, a když zkolaboval, Vasquez se spokojeně usmál.

4. KAPITOLA

Mandeville, Louisiana

Ashford Douglas vypnul motor svého Lincolnu Navigator a přejel pohledem luxusní dům, který si se svojí ženou Nicole koupil před pěti lety. Pořídili si ho na aukci po propadnutí hypotéky původního majitele a Ashford strávil následující tři roky úsilím vrátit domu jeho původní lesk a krásu. Rozlehlou jižanskou rezidenci postavili v devatenáctém století s tradičními prvky francouzského a kreolského koloniálního stylu, který byl po celém státě tak oblíbený; bíle natřené dřevěné stěny, doširoka nakročená linie střechy, sloupové průčelí, dvoukřídlá francouzská okna v dlouhé řadě v přízemí i prvním patře, zastíněná zelenými okenicemi. Ashford si dům zamiloval. Miloval jeho historii i historii státu, jenž se stal jeho domovem. Dnes ale nic z toho necítil.

Pět let. Williamovi a Isabelle bylo tenkrát deset a sedm. Tolik se toho za tu dobu změnilo. Nejenom s domem, ale i v jejich životech. Ashford si nebyl jistý, jestli všechny ty změny byly k lepšímu, ale byl připravený bojovat do posledního dechu, aby z nich jeho rodina vyšla jako vítěz. Byl sebejistý – mnozí by řekli arogantní –, navyklý tomu, že pokaždé dostane, co chce. Toto nastavení mysli, společně se schopností tvrdě pracovat, mu pomohlo dosáhnout velkých osobních úspěchů, i když ne vždy zcela bez problémů, které tu a tam vnášely do jeho manželství přetřetí.

Vystoupil z vozu do vlhkého vzduchu a pomalým, obezřetným krokem zamířil k předním dveřím domu. Netoužil po ničem jiném než se svalit na pohovku v klimatizovaném obývacím pokoji a dívat se na televizi, dokud před obrazovkou někdy po půlnoci neusne.

Na něco takového mu ovšem chyběl klid. Problémy, které musel řešit, mu začínaly přerůstat přes hlavu a byly již příliš nebezpečné a Ashford věděl, že se jen stěží dokáže uvolnit.

Jakmile otevřel dveře, Nicole vyšla z kuchyně do haly, aby ho přivítala. Na sobě měla květované šaty, které jí těsně obepínaly tělo. Nicole sice přibrala kolem boků, takže jí už nepadly tak, jako když si je kupovala, ale Ashfordovi stále připadala krásná. Obarvené, upravené blond vlasy, čerstvý make-up zdůrazňující její bělostný úsměv a temně modré oči, to všechno svědčilo o tom, že se opravdu snaží.

„Můj oblíbený kongresman,“ předla sladce.

Ashford se usmál a rozhlížel se kolem. „Cože? Kde?“ zajímal se.

„Fakt legrační,“ ušklíbla se. „Ale jdeš pozdě.“

„Pozdě na co?“

„Neměl jsi náhodou vyzvednout Izzy? U Sophie?“

„Sakra. Promiň, miláčku.“

Úplně na to zapomněl, ale neměl v úmyslu ženě vysvětlovat, že to, co několik uplynulých hodin dělal, bylo mnohem důležitější. Nicole zcela jistě nechtěla slyšet, že musel odevzdat padesát tisíc dolarů jistému muži z Regionální plánovací komise v New Orleansu, aby udržel nad vodou a v chodu krachující projekt kancelářské výstavby v centru města, na němž se podílela společnost, jíž byl tichým společníkem.

Někdy to bez podobných plateb prostě nešlo a Ashford se nikdy nebál udělat to, co bylo nezbytné. Koneckonců, právě tento zavedený způsob podnikání mu umožnil nashromáždit bohatství, kterým disponoval. Po zvolení do Kongresu se mu ovšem zdálo, že četnost i částky požadovaných úplatků a provizí stále rostou.

Možná nastal ten správný čas, aby znovu ukázal, kdo je tady pánem.

„O nic nejde,“ ujišťovala ho Nicole. „S Willem jsme stejně přijeli dřív, takže mi zbyl čas, abych se trochu načanála, než jsem jela pro Izzy.“

To tedy vysvětluje, proč vypadá tak dobře.

„Will skončil dřív?“ zeptal se. „Co tím myslíš?“

„Už nechce dál trénovat.“

„A to jako proč?“

„Můžeš se ho zeptat. Je nahoře. Večere bude za půl hodiny.“

Ashford se podíval na hodinky a povzdychl si. „Vlastně jsem doufal, že si před jídlem ještě stihnu zaběhat. Potřeboval bych si pročistit hlavu.“

Pohled, který mu Nicole věnovala, jasně říkal, co si o jeho nápadu myslí.

„A proč podle tebe Will s tréninkem skončil?“ zeptala se. „Protože se snaží získat tvoji pozornost. Potřebuje tátu. Kam si myslíš, že to povede, když ho budeš pořád ignorovat?“

„Já ho přece neignoruju.“

„Mě o tom přesvědčovat nemusíš.“

Ashford svěsil hlavu. Na další hádku na toto téma teď neměl náladu.

„Promluvím si s ním později. Slibuju.“

„To chceš jít opravdu běhat v tomhle šíleném vlhku? Navíc to vypadá na bouřku.“

To se povedlo. Tak k bouři se opravdu schyluje.

„Na večeri budu zpátky. Pak si na to všichni sedneme.“ Ashford se přemístil ke své ještě stále se mračící ženě a objal ji kolem pasu. Trochu se bránila, ale opravdu jenom trochu. „A potom bychom si mohli třeba napustit vanu...“

„Jestli mě chceš dostat z těchhle šatů, musíš přijít s nějakou zajímavější nabídkou.“

Ashford se usmál a Nicolin přísný pohled zjhl. Políbil ji dlouze na rty. Voněla i chutnala po citrusech, jestli to byl lesk na rty, parfém nebo tělové mýdlo, to nedokázal určit, ale bylo to příjemné. Napadlo ho, že by ji vzal do náručí a odnesl rovnou do ložnice.

Ne, opravdu si potřebuje provětrat hlavu.

„Hned jsem zpátky,“ ujistil ji a znovu ji políbil.

O pět minut později již běžel areálem rezidenční oblasti Grasslands, v níž se společně se čtyřmi stovkami dalších nacházel i jejich dům. Ten byl jedním z přibližně tuctu původních koloniálních staveb stojících na rozlehlých pozemcích, které byly do zabezpečeného komplexu začleněny v devadesátých letech, aby tak vytvořily uzavřenou komunitu, jejíž součástí bylo i golfové hřiště, bazén, fitness centrum, tenisové kurty, parky, kilometry stezek na procházky i jogging a dlouhá pláž na břehu jezera Pontchartrain.

Uběhl necelý kilometr. Po tváři mu stékal pot a štípal ho do očí. Tričko měl již celé promočené a cítil, jak se mu lepí k tělu. I když si na svých devětačtyřicet let připadl v kondici – snažil se třikrát týdně běhat nebo chodit do posilovny a byl spokojený, pokud se mu to s ohledem na nabitý program povedlo dvakrát –, horko a vlhkost mu dělaly potíže. Tvář měl již rudou jako rajske jablko, zatímco plíce ztěžka lapaly po dalším přísunu vzduchu. Přesto pokračoval v běhu. Tohle odreagování už zoufale potřeboval.

Zpočátku však překvapivě nemyslel na problémy v práci, ale na vztah se svým synem. Vždy toužil po tom, aby byl dobrým otcem. Aby byl připravený stát svým dětem po boku, kdykoli ho budou potřebovat. A ze všeho nejvíce chtěl být úplně jiný než jeho vlastní otec, tvrdý, nepřístupný muž, jenž byl pro své děti sotva víc než tyran, který je děsil svojí velikostí. Ashford vyrostl v muže, který byl v pracovním životě stejně tvrdý a nelítostný, ale snažil se, aby se k Willovi a Izzy choval férově a upřímně. Jsou jeho budoucnost. Nebyl si jistý, bude-li jim jeho přístup ku prospěchu, či nikoli, ale bylo mu jasné, že s nimi tráví příliš málo času.

Sevřel ruce v pěst, běžel stále dál a v duchu se na sebe stále více zlobil. Jeho zodpovědný a cílevědomý přístup k životu ho během několika uplynulých let katapultoval do nejvyšších pater politiky. Stejný přístup mu pomohl i na vojně. Vstoupil do armády

dobrovolně, když mu bylo osmnáct, především proto, aby se dostal z područí otce. V armádě se naučil, jak vést a přimět ostatní, aby ho brali vážně. Je možné, že Will potřebuje stejný postup. Armádu. Skutečnou disciplínu.

A není tahle úvaha spíš důkazem toho, že se předem vzdává a očekává, že jeho syna za něj srovná někdo jiný, protože on sám je příliš zaneprázdněn svinstvem, do kterého se vlastní vinou dostal?

Ach, ano, svinstvo, ve kterém vězí až po uši. Uplynulo pět minut a ani jednou nepomyslel na průšvih, který si vařil dole za hranicemi. Doufal, že mu rozptýlení, které mu poskytne domov, uleví od napětí, ze kterého mu praskala hlava. Ale ani náhodou.

Všechny myšlenky na domácí starosti zmizely jako mávnutím kouzelného proutku.

Měl za sebou zhruba tři kilometry a chaos v hlavě alespoň na chvíli ustoupil při pohledu na dalšího běžce, který se k němu v protisměru blížil. Rezidenční komplex Grasslands obývalo asi sedm set usedlíků, takže nebylo nic neobvyklého potkat či vidět kolem další lidí. Na této ženě však bylo něco neobvyklého. Skutečnost, že byla mladá, pěkná, v těsně padnoucích elastických šortkách a miniaturním, stejně upnutém topu, byla bezpochyby jedním z důvodů, proč na ni tak zíral. Bylo tu však i něco jiného. Její hispánské rysy. Se vším, co se mu již naplno honilo hlavou kolem dění v Mexiku, okamžitě upoutala jeho pozornost.

Když se přiblížila, zvedla hlavu a věnovala mu téměř neznatelný úsměv. Ashford se celý napjal, přestože netušil proč. Také se usmál, ale potom, když se mýjeli, žena zavrávala – že by díra v chodníku? – trochu se v běhu vychýlila a lehce se o něj z boku otřela. Také on se zakymácel, jako by ho někdo postrčil dopředu, zpomalil a otočil hlavu, aby se ze zdvořilosti omluvil. Žena již úplně zastavila a dívala se přímo na něj. I on zastavil.

„Omlouvám se,“ začala žena a její hlas nesl silný mexický přízvuk. „Tohle vám asi upadlo.“

Ashford se zamračil a díval se, jak se žena sklání k zemi a zvedá kousek papíru.

„Tohle? Ne, nic –“

Podávala mu zmuchlaný papírek a Ashford si ho vzal. Rozmotal ho a díval se na slova, která na něm byla vytištěna. Jeho již tak zrychlené srdce se roztlouklo ještě rychleji.

Ctihodný kongresmane, víme o Mexiku. Dávej si pozor, kam šlapeš.

Ashford zíral na text, nejprve užasle, ale vzápětí již bez sebe vztekem. Nepatřil k mužům, kteří by takové výhrůžky nechali jen tak bez odpovědi. Je, sakra, kongresman. A nejen bohatý, ale také zatraceně mocný. V tomhle státě si dělá, co se mu, kurva, líbí. Chtěli mu, ať už se jedná o *kohokoli*, poslat vzkaz? On sám jim jeden pošle hned teď.

Podíval se na ženu, která byla již patnáct kroků od něj, pokračovala v běhu a právě se chystala odbočit do lesa. Vyrazil zadýchaně za ní, zmuchlaný papírek v sevřené pěsti.

Vyřítil se vpřed, odbočil za roh k lesu a před očima viděl jen rozmazanou červenou mlhu. Byl připravený tu mrchu přiškrtnout tak, že mu ještě ráda vyklopí, kdo a proč ji poslal. Možná se mu to bude dokonce líbit, možná je to přesně to uvolnění, které potřebuje...

Dnes už ale k žádné takové konfrontaci nedojde. Ať už pracovala pro kohokoli, bylo pozdě.

Žena zmizela.

5. KAPITOLA

Mexico City, Mexiko

Rykera neodvezli nikam daleko. Jenom pár kilometrů od místa, kde byl v Ciudad Neza zatčen, do rozsáhlého vězeňského komplexu Santa Marta Acatitla v Iztapalapě, na předměstí Mexika.

Opravdu ho ale zatkli? Ryker si nebyl jistý. Nikdo mu nic takového neoznámil, nikdo mu nepřečetl jeho práva. Nevzali ho na policejní stanici, nikdo se ho na nic neptal, nikdo ho z ničeho neobvinil. Z bezvědomí se probral uvnitř černého obrněného nákladáku, z něhož ho potom vyvlekli přímo do vězení.

Tam ho podrobili krátkému přijímacímu protokolu, během něhož nesměl nic říkat, vzali mu jeho civilní oblečení i všechny osobní věci a nabídli mu standardní vězeňský mundúr skládající se z bílého, zapraného trička a kalhot. Hned potom ho přemístili mezi ostatní vězně.

I když byl omámený z uspávací látky, která mu ještě stále kolovala v žilách, hlava mu i cestou po chodbě do cely, do níž ho odváděli, usilovně pracovala. Velitel federální policie Vasquez střelil za bílého dne před očima snad tuctu dalších policistů do obličeje neozbrojeného civilistu. Ryker věděl, že federální policie je ve své válce s narkomafii maximálně brutální, jinak to ani nešlo a v mnoha případech to byl jediný způsob, jakým mohli odpovídat na zuřivé a zběsilé násilí mocných drogových kartelů. Ryker si byl rovněž vědom, že policie není ani náhodou nezkorumpovatelná. Nakonec rozhodovaly peníze a zase jenom peníze. Nejpravděpodobnější vysvětlení Jiménezy popravy tedy bylo, že se Vasquez nechal koupit.

Z toho ale pořád nevyplývalo, proč chtěli Rykera, nebo jak se o něm vůbec dozvěděli.

Ruce měl cestou po chodbě vězeňského bloku nadále spoutané za zády. Z každé strany ho doprovázel uniformovaný vězeňský strážce. Jeden z nich mu držel pevně zápěstí a kroutil jím tak akorát, aby dal jasně najevo, kdo je tady pánem. Druhý svíral v ruce ocelový obušek, kterým si při každém kroku uhodil do dlaně.

Vpravo od Rykera se zvedala zeď se třemi patry zamřížovaných oken, zakončená kovovou konstrukcí štítové střechy. Zeď bývala kdysi natřená na bílo, ale nyní se barva na mnoha místech silně odlupovala a odhalovala tak šedé bloky zdiva pod ní. Vlevo od Rykera se táhla tři podlaží vězeňských cel, těsně vedle sebe, každá sotva dva metry široká a hluboká, ohraničená ze tří stran masivní zdí a stejně masivními mřížemi na výhledu do chodby.

K černému mřížoví se tiskl bezpočet tváří: mladých, starých, tlustých, hubených, poďobaných, zjizvených i svěžích a zdravých, v každé z cel se tísnilo šest, deset někde i patnáct mužů namačkaných v miniaturní kobce. Někteří se smáli, dělali si legraci, jiní se vztekali a cenili zuby, další tam jen tak stáli, jako by z nich vyprchal veškerý život.

Většina si ovšem podle všeho užívala příchod nováčka, vítané zpestření každodenní monotónnosti života za zdmi vězení. Mnozí na něj pokřikovali a provokovali. *El gringo. El Americano.* V tomto ohledu se mýlili, ale něco takového se dalo pochopit. Ryker byl jednoduše běloch a v této části světa to mnohem častěji znamenalo Američana než Brita. Obě nadávky však byly pronášeny, či rovnou plivány se zřejmým odporem, který k nově příchozímu cítili.

Ryker se držel zpříma a díval se upřeně před sebe. Zahlédl, jak se v jedné z cel zaklání hlava, a vzápětí uslyšel natahovaný zvuk, jak se muž snažil nabrat plná ústa chrchle. Hlava sebou hodila vpřed a Rykerovi přistál na rameni mohutný a hustý flusanec. Ryker se ani

nepohnul. Bachař ho strčil do zad asi pěstí nebo koncem obušku. Význam byl jasný. *O nic se nepokoušej. Nebo uvidíš.*

Ryker se udržel, alespoň první tři plivance. Když ho ale do tváře a přes koutek úst zasáhl čtvrtý, bez ohledu na bachaře, který ho za zápěstí táhl dál, zastavil a pohlédl na muže, který na něj plívl. Měl tvář zjizvenou od akné a jeho křivý úsměv odhaloval řadu chybějících zubů v jinak zažloutlých a černých ústech.

Bachař s obuškem se postavil před Rykera a počkal si, až se na něj podívá. Pak zavrtěl hlavou a vrazil obušek Rykerovi do boku. Bolestný úder splnil účel a přiměl Rykera pokračovat v chůzi.

Když se pohnuli k další cele, nebyl to Ryker, ale strážci, kdo musel držet nervy na uzdě. Ryker koutkem oka zahlédl ruku, která se k němu natahovala z cely. Otočil se přesně v okamžiku, kdy muž uvnitř chrstnul skrz mříže hrnek plný moči. Páchnoucí žlutá tekutina prolétla vzduchem a pocákala bachaře po Rykerově levici a částečně zasáhla i Rykerovo tričko a kalhoty.

V jinak hlučné chodbě plné ozvěn zavládlo na okamžik ticho.

Oba strážci pustili Rykera a ten potřísněný močí zuřivě zařval, nakročil k cele a vši silou uhodil obuškem o mříž přesně ve chvíli, kdy z ní muži uvnitř cely bleskově odtrhli prsty. Druhý bachař musel svého kolegu popadnout a odtáhnout, načež si chvíli něco povídali a první muž se pokoušel uklidnit.

Ryker celou scénu pozoroval. Nejprve bachaře, potom vězně v cele. Provinilec byl mladík, nejspíš kolem pětadvaceti. Hihňal se jako idiot. Několik dalších mužů uvnitř se tvářilo stejně pobaveně. Jen jeden nikoliv. Stál zpříma úplně vpředu, silné paže složené na široké hrudi. Vyholenou hlavu mu pokrývalo černé tetování, nej-různější propletené čmáranice mizící na krku pod límcem bílého tílka. Nic neříkal, ale jeho sveřepý vzdor tváří v tvář rozruženému bachaři o něm Rykerovi hodně napovídal.

Bachař, z něhož crčela vylitá moč, se otočil a vztekle máchl obuškem směrem k Rykerovi. Rána mu dopadla na kříž a poslala

ho klopýtavě vpřed. Ryker přijal trest bez náznaku odporu. Bachař potřeboval upustit páru a Ryker byl jednoduše po ruce. Co naplat.

Proud nadávek, křiku a plivanců znovu navázal tam, kde před chvílí ustal, a pokračoval, dokud se Ryker nedostal na konec své uličky hanby, před poslední celu na chodbě. Za mřížovými dveřmi byl pouze jediný muž. Stál a čekal. Nebyl nijak vysoký, tak metr sedmdesát, podle všeho šedesátník s jemnými bílými vlasy, které byly v ostrém kontrastu s jeho silně vrásčitou a větrem ošlehanou tváří.

Suchý bachař předstoupil vpřed a tlustým klíčem odemkl dveře cely. Bělovlasý muž ustoupil dozadu dřív, než bachař dveře otevřel. Strážce sundal Rykerovi pouta a mocným šťouchnutím ho klopýtavě postrčil do stísněného prostoru cely. Když se Ryker narovnal, slyšel, jak se dveře za ním s hlasitým bouchnutím zavírají a v zámku se otáčí klíč. Podíval se před sebe, do očí bělovlasého muže.

„*Bienvenido a Mexico, gringo,*“ pronesl muž španělsky. „Vítej v Mexiku. Anebo bych měl snad říct,“ pokračoval anglicky se silným přízvukem, „vítej v pekle?“

6. KAPITOLA

Ryker se posadil na jednu ze čtyř železných, palandových postelí, na tenkou, ustlanou přikrývkou. Muž se posadil naproti němu. Ryker si přiložil dlaň na čelo. V hlavě mu stále dunivě bušilo. Přesněji řečeno mu v ní zběsile bušily myšlenky. Ať už byl důvod jeho uvěznění jakýkoli, v daném okamžiku se soustředil spíše na to, co podnikne jako svůj další krok, než jak se sem dostal. Vlastně přemýšlel o tom, co musejí podniknout *oba*. Ten, kdo ho nechal zavřít, ale také on sám, aby se odtud dostal.

„Někdo tě má rád,“ pronesl bělovlasý muž.

„Cože?“ odpověděl překvapeně a podíval se na muže. Potřeboval se opravdu soustředit, aby mu vůbec rozuměl, tak silný byl jeho přízvuk.

„Dali tě sem ke mně. Někdo tě tedy musí mít rád.“

„Když myslíš.“

„Nebo bys snad chtěl být někde jinde, tam s těma?“

Ryker usoudil, že muž má nejspíš na mysli ostatní vězně namačkané v sousedních celách.

„A v čem je rozdíl?“ zeptal se.

„Ten je docela podstatný. Líbilo by se ti být na cele s deseti chlapama? A každý z nich Američany k smrti nenávidí.“

„Nejsem Američan.“

„Ne?“

„Angličan.“

„Ach, *Inglés!*“ rozzářil se muž. „Angličany miluju.“

„To rád slyším.“